

Tél

Csak sós szemét. Emberalkotta rossz.
Nyoma se az égi világítóknak.
Itthagyták a pártatlan csillagok
a füst alatt a temetetlen holtat.

Vagy félholtat? Még rág a fájdalom,
belehasít a fagyott végtagokba,
áram üt át dermedt axonokon,
talán felérez még némelyik pontja.

Összekucorodik a tehetetlen,
önmocskában, -búzában vacogó,
csontigseb város a fojtó hidegben,
jég rakódik rá és fekete hó.

A maradék életen áttipor
terepjáróabronccsal ez a kor.

Karácsonyfa

az álomra a halálom a rím
az angyal felakasztotta magát
pengnek a szélben jádeholdjaim
a holdkő nővér és ónix barát

a csengő-bongó kristály megreped
a fájdalom alácsorog a fán
a pókhálón jégcseppek lengenek
lehet ma éjjel meghalok talán

vagy nem vagy csak úgy a kettő között
az ágakon a jégruha ragyog
a magány csilingel pörög pörög

ezüst fehér ezüst halott halott
papírangyal színejátszó körök
a lábujjak közt a vérhólyagok

Atipikus tavasz

Különféle idők

Lassanként kitavasodik.
Olykor kisüt a nap. Az ég
tépett párafoszlányaait
csaknem felszívja az a kék.

Csak nekem nem süt ki a nap.
Az én időm már egyirányú.
A test végül magamra hagy:
bárkinek vizsgálati tárgyul.

A test feladja. Ott hever,
vérben, sárban és fájdalomban.
Haszontalan és rút teher.
Töredezetten, megrogyottan,

átenged gúnyra, szánalomra.
Bennem hiába tavaszodna

zöld küllő repült át az út felett
hideg a május reggel még fagyott
mérsékelt szél a fények élesek
a cseresznyék zöldek de már nagyok

öregszik az idő várat a nyár
szeszélyes rosszkedvű és feledékeny
kacsaringózik tántorogva jár
nem törődik kiélt környezetével

a rigó csőrében valami féreg
a kismacska anyja nélkül remeg
hiába vakítanak úgy a fények
borzonganak a bőrfelületek

libikókázik szorongás remény
egymáshoz bújna minden ami él

Imre Flóra (Budapest, 1961): költő, műfordító.
Legutóbbi kötete: *Még tart a könnyűség* (válogatott és új versek, Parnasszus, 2014).